

A Fővárosi Ítéltábla a Szulik Brigitta Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szulik Brigitta ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - dr. Stelli-Kis Sándor ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és a II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű alperes ellen szerződés hatálytalanságának megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2014. szeptember 8. napján meghozott 35.P.22.503/2013/30. számú ítélete ellen a felperes részéről 31. és 33. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. és II. rendű alpereseknek személyenként 127.000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget, és rójon le 8 napon belül leletezés terhével 402.000 (négyszázkétezer) forint hiányzó kereseti és 1.036.000 (egymillió-harminchatezer) forint hiányzó fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 123. §-a és az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 203. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy hatálytalanok vele szemben az I. és II. rendű alperesek között megkötött jelzálogjogot és vételi jogot alapító szerződések. Kérte továbbá az I. alperest és a II. rendű alperest annak túsására kötelezni, hogy a már megindított végrehajtási eljárás útján kielégítse a számú lízingszerződés után fennálló 58.425.689 forint összegű követelését.

Előadta, hogy az I. rendű alperes mint készfizető kezes a felperessel 2009. október 15-én kötött szerződéssel a lízingbevevő számú lízingszerződésből eredő valamennyi kötelezettségének teljesítésére készfizető kezességet vállalt. A készfizető kezességvállalási szerződés 2. pontjában kijelentette, hogy rendelkezik a szerződés aláírásának időpontjában a kezességbe foglalt kötelezettség teljesítését lehetővé tevő vagyoni helyzettel. A lízingbevevő a szerződésben foglalt fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért részére, valamint az I. rendű alperes részére a közjegyző 2011. szeptember 14-én felmondást kézbesített. A felperes kérelmére 2012. február 1-jén végrehajtás elrendelésére került sor az I. rendű alperessel szemben 58.497.405 forint tőke és ezen összeg után 2011. szeptember 14-től a kifizetés napjáig járó évi 11,194% késedelmi kamat, 49.608 forint közjegyzői munkadíj (jogérvényesítési díj) teljesítése végett. A felperes kérte a végrehajtási jog bejegyzését az I. rendű alperes ingatlanaira (... helyrajzi számú ingatlan 1/1 tulajdoni hányada, ... helyrajzi számú ingatlan 4/10 tulajdoni hányada). A végrehajtó 2012 februárjában a végrehajtási jog bejegyzésekor tájékoztatta, hogy mindkét ingatlant 40.040.000 forint és járulékai erejéig a 2011. november 22-én bejegyzett jelzálogjog és

vételi jog terheli a II. rendű alperes javára. A jelzálogjog és a végrehajtási jog az I. és II. rendű alperesek által 2009. december 1-jén kötött kölcsönszerződést biztosítja. Az I. rendű alperes elleni végrehajtási eljárásban benyújtásra került a II. rendű alperes 2013. május 21-én kelt bekapcsolódási kérelme, melyet mint zálogjogosult terjesztett elő arra hivatkozással, hogy az I. rendű alperes adóssal szemben annak a **P. D. F.** Kft.-ben meglévő üzletrészen a cégjegyzékben 2/2 számú pontban bejelentett jelzálogjoggal és vételi joggal biztosított kölcsöntartozás jogcímén fennálló 100.000.000 forint tőke és az esedékességétől a kifizetés napjáig számított évi 10% ügyleti kamat követelését a végrehajtási eljárásban érvényesíteni kívánja. A II. rendű alperes csatolta a zálogjoggal és vételi joggal biztosított kölcsönszerződést, mely 2012. január 4. napján kelt. A felperes előadta továbbá, hogy a II. rendű alperes javára zálogjogot és vételi jogot alapító szerződés is ezen a napon kelt és abban az I. rendű alperes **P. D. F.** Kft.-ben meglévő, a törzstőke 33%-át megtestesítő 130.000.000 forint törzsbetétet képviselő üzletrésze, valamint az **S. B.** Kft.-ben meglévő, a törzstőke 33%-át megtestesítő 2.260.000 forint törzsbetétet képviselő üzletrésze szerepel biztosítékként, az opciós vételár összegét pedig a szerződés 32.000.000 forintban tünteti fel. A felperes előadta, hogy az I. rendű alperes jelzálogjoggal terhelt ingatlanai 18.300.000 forintot érnek, piaci értékük megállapítására igazságügyi szakértő kirendelését indítványozta.

A felperes álláspontja szerint az I. rendű alperes tulajdonában álló ingatlanok jelzálogjoggal való megterhelése azt a célt szolgálja, hogy megghiúsítsa a felperes által megindított végrehajtást, mivel a Ptk. 251. §-a szerint a zálogjogosult zálogjoga alapján a pénzben meghatározott követelésének biztosítására szolgáló zálogtárgyból más követeléseket megelőző sorrendben kielégítést kereshet. A felperes szerint az I. rendű alperes által megkötött zálogjogot és vételi jogot alapító szerződések kifejezetten fedezetelvonásra irányultak. A jelzálogjogot és a vételi jogot alapító szerződés megkötésének időpontjában a felperesi követelés már fennállt, az ingatlanok a lízingszerződés megkötésekor az I. rendű alperes tulajdonában álltak. Az I. rendű alperesnek nincs több ingatlana, bankszámláján nincs fedezet, melyből a végrehajtást foganatosítani lehetne, illetve a felperes tudomása szerint nincs olyan ingó vagyona és olyan mértékű munkabére, amelyből a követelés összegét számottevően csökkenteni lehetne. A felperes hivatkozott az 1/2011. (VI. 15.) PK véleményre (a továbbiakban: PK vélemény), melyben foglaltak szerint a fedezetelvonás megvalósulhat a kötelezett tulajdonában álló vagyontárgy megterhelésével is. A felperes szerint az alperesek egymásnak ellentmondó nyilatkozataiból, a jelzálogszerződések megkötésének időpontjaiból kitűnik, hogy a perbeli jelzálogszerződés és vételi jogot alapító szerződés aláírásakor a II. rendű alperes rosszhiszeműen járt el. A jelzálogjogot alapító szerződések időpontjában az üzletrészekre már végrehajtási jog volt bejegyezve, így a II. rendű alperes már tudomással bírt arról, hogy az I. rendű alperesnek tartozása áll fenn. A felperes arra nézve, hogy mi volt a 2009. évi kölcsönszerződés felmondásának tényleges oka, illetőleg megtörtént-e a 100.000.000 forint összegű kölcsön folyósítása, tanúk meghallgatását indítványozta.

Az I. és II. rendű alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Előadták, hogy a II. rendű alperes a 2009. december 1-jén kötött kölcsönszerződés alapján az I. rendű alperes részére 38.500.000 forint kölcsönt nyújtott 4% kamatra, 2011. július 1-jei lejáratával. A II. rendű alperes a visszafizetés határidejének meghosszabbítását biztosíték adásához kötötte, melyre tekintettel az I. rendű alperes az ingatlanai megterhelését ajánlotta fel. A felek a visszafizetési határidőt 2012. július 1-ig meghosszabbították, 2011. október 19-én pedig jelzálogjogot és vételi jogot alapító szerződést kötöttek. Az üzleti kapcsolatok 2012 elején véglegesen megghiúsultak közöttük. A II. rendű alperes a kölcsönszerződést 2012. május 3-án felmondta és vételi jogával kívánt élni. A tulajdonjogát azonban nem jegyeztette be, nem is tart igényt az ingatlanokra. Azzal, hogy tulajdonjog bejegyzésére alkalmas okirattal

rendelkezik, az I. rendű alperest a kölcsön visszafizetésére presszionálta. A II. rendű alperes a felperes által az I. rendű alperes ellen indított végrehajtási eljárásba zálogjogosulti bekapcsolódási kérelmet terjesztett elő, de azt elkésettség okán elutasította a bíróság. Az alperesek álláspontja szerint a Ptk. 203. § (1) bekezdésében foglalt tényállási elemek az adott esetben nem állnak fenn. Az I. rendű alperes a **P. P. Kft.**-ben fennálló munkaviszonyából származó jövedelemmel és a **P. D. F. Kft.**-vel szembeni tagi hitel követeléssel rendelkezik, egyéb vagyona nincs. Abban az esetben, ha megállapítható, hogy a felperes követelése az I. rendű alperes meglévő vagyonából nem elégíthető ki, vizsgálándó, hogy a II. rendű alperes rosszhiszemű volt-e. A szerződés ingyenes volta nem állapítható meg, mivel az alperesek között visszterhes kölcsönszerződések jöttek létre. A visszterhesség vélelmével szemben egyébként az ingyenességet a felperesnek kellene bizonyítania. A szerződéskötéskor a II. rendű alperes nem volt rosszhiszemű. Az üzleti tárgyalásaik során nem volt arról szó, hogy az I. rendű alperes rendelkezik-e és milyen egyéb vagyontárgyakkal. A II. rendű alperes ... székhelyű, a ... Köztársaság társasági joga alapján jött létre és működik. A ... Köztársaság jogszabályai alapján a gazdasági társaságok közhiteles nyilvántartása kevesebb adatot tartalmaz, mint a magyar cégjegyzék. A ... cégnyilvántartás nem tartalmazza a gazdasági társaság tulajdonosainak nevét, mivel az üzleti titoknak minősül azon jog szerint. Mindezekre tekintettel a II. rendű alperes nincs abban a helyzetben, hogy erre vonatkozólag nyilatkozatot tegyen. Az I. rendű alperes ugyanakkor előadta, hogy nem rendelkezik és nem is rendelkezett a II. rendű alperesben tagsággal. Abból, hogy a II. rendű alperes Európai Unión kívüli országban székhellyel rendelkező úgynevezett offshore cég, nem feltételezhető a rosszhiszeműsége, azt egyébként nem is elegendő feltételezni, bizonyítania kell a felperesnek. A II. rendű alperes állította: a jelzálogjogot és vételi jogot alapító szerződés megkötésekor nem tudta, hogy a felajánlott biztosíték az I. rendű alperes egyetlen fedezete és ezzel a felperes kielégítési alapját elvonja.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek együttesen 381.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú ítélet indokolásában tényként állapította meg, hogy a felperes 2011. augusztus 24-én felmondta az I. rendű alperes készfizető kezességével biztosított lízingszerződéseket. Az alperesek 2011. október 19. napján jelzálogjogot és vételi jogot alapító szerződést kötöttek a 2009. december 1-jei kölcsönszerződésük biztosítására, majd 2012. január 4-én újabb kölcsönszerződés jött létre közöttük. A keresetet akként vette figyelembe, hogy a felperes az alperesek jelzálogjogot és vételi jogot alapító szerződése vele szembeni hatálytalanságának megállapítását, valamint az alperesek annak tűrésére kötelezését kérte, hogy a fennálló 58.425.689 forint összegű követelését az ingatlanokból kielégíthesse. Az ítélet jogi indokolásában kifejtettek szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a per tárgyát képező jelzálogjogot és vételi jogot alapító szerződés megkötésekor a II. rendű alperes rosszhiszemű volt, vagy reá nézve a szerződésből ingyenes előny származott. Az elsőfokú bíróság megállapította: a 2009. december 1-jén kötött kölcsönszerződés mint okirati bizonyíték bizonyítja, hogy a szerződéskötés időpontjában az I. rendű alperes megkapta a kölcsön összegét a II. rendű alperestől, így a későbbi jelzálogjog és vételi jog alapítás nem ingyenesen történt. E jogok a korábbi kölcsönszerződés biztosítékai. A kihallgatott tanúk egyezően nyilatkozták, hogy megtörtént a pénz átadása a kölcsönszerződések megkötésekor, mely tény az sem cáfolta, hogy a 2011-ben kötött kölcsönszerződést tanúként aláíró személyek eltérően nyilatkoztak a körben, hol került ez a megállapodás írásban megkötésre. A bírói gyakorlat szerint a szerző fél akkor minősül rosszhiszeműnek, ha a szerződéskötéskor tudott, vagy tudnia kellett a kötelezettet terhelő követelésről, és emellett arról is, hogy a szerződéssel a jogosult kielégítési alapját részben vagy egészben elvonják. A II. rendű alperes képviselőjében

eljáró személy a per során úgy nyilatkozott, hogy az I. rendű alperessel történt tárgyalások során annak vagyoni helyzete nem került szóba. Az elsőfokú bíróságnak ezért az volt az álláspontja, hogy így a felperes nem tudta azt sem bizonyítani, hogy a II. rendű alperes rosszhiszeműen járt el a jelzálogjogot és vételi jogot alapító szerződés megkötésekor. Kiemelte: a relatív hatálytalanság megállapításához nem az I. rendű alperes, hanem a szerző fél, azaz a II. rendű alperes rosszhiszeműségét kellett vizsgálni. Megjegyezte továbbá, hogy amennyiben a jelzálogjogot és vételi jogot alapító szerződés megkötésekor végrehajtási jog is be volt jegyezve az I. rendű alperes üzletrésztére, az sem bizonyítja, hogy a II. rendű alperes tudott, illetve tudnia kellett arról, hogy a felperes kielégítési alapja a jogügyletekkel részben vagy egészben elvonásra került.

Fellebbezésében a felperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljesítését, másodlagosan - ha az ítélet tábla a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű kiegészítését tartja szükségesnek - az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését kérte. Rámutatott arra, hogy a II. rendű alperes offshore társaság tényleges tulajdonosi hátterét felderíteni nem lehet, így nincs rá lehetősége, hogy bizonyítékkal alátámassza, van-e többségi társasági befolyása az I. rendű alperesnek. Az I. rendű alperes ugyan úgy nyilatkozott, hogy nincs, e nyilatkozat azonban nem vehető figyelembe, hiszen az I. rendű alperes nem minősül elfogulatlan félnek. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság amikor azt állapította meg, hogy a kölcsönszerződések megkötésekor pénzáttétel történt, nem vette figyelembe sem a szerződések tartalmát, sem a szerződéskötések körülményeit, sem a kölcsönszerződéseket tanúként aláíró személyek eltérő nyilatkozatát. Figyelmen kívül hagyta azt is, hogy a szerződéseket a II. rendű alperes képviselőjében aláíró, illetve a kölcsön összegeket átadó személyek miként kötődnek az I. rendű alpereshez, mennyire életszerű az I. rendű alperes előadása, és a tanúként kihallgatott Sz. S., S. G. vallomása. Az sem vetett fel kérdéseket, hogy az Európai Unió kívüli országból érkező személy mintegy 140.000.000 forintot hozott be készpénzben, holott a hatályos adó- és vámtörvények értelmében adó- és vámentesen 430 euró hozható be készpénzben. A felperes kiemelte továbbá, hogy a II. rendű alperes rosszhiszeműségének alátámasztásához tudomással kellene bírnia a társaság tulajdonosi hátteréről és arról, hogy a II. rendű alperes ténylegesen kit képvisel. Ennek hiányában nyilván nem lehetséges annak bizonyítása, hogy a II. rendű alperes a szerződések megkötésekor miről tudott. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a becsatolt kölcsönszerződések tartalmi ellentmondásait. A felek az elsőfokú eljárás során azt adták elő, hogy üzleti kapcsolatuk 2012. elején véglegesen megszakadt, és az üzleti várakozások nem valósultak meg, a II. rendű alperes a kölcsönszerződést 2012. május 3. napján felmondta, egyben vételi jogával is élni kívánt. Az alperesi ellenkérelem tartalmazza azt is, hogy a 2009 decemberében nyújtott kölcsönt és kamatait az I. rendű alperes nem fizette vissza, ezért az eredeti fizetési határidőt meghosszabbították. Ehhez képest az alperesek között 2012. január 4-én kölcsönszerződés jött létre, melynek értelmében a II. rendű alperes 100.000.000 forint összegű kölcsönt nyújtott az I. rendű alperesnek készpénzben. A felperes szerint kifejezetten életszerűtlen és a gazdasági életben szokatlan egy megromlott üzleti kapcsolatban ilyen nagy összegű kölcsön nyújtása, ráadásul készpénzben. Az alperesek egy ideig úgy nyilatkoztak, hogy a pénzügyi áttételkor mindkét alkalommal a II. rendű alperes képviselőjében **Sz. S.** járt el, a kölcsönszerződések is ezt tartalmazzák. Az I. rendű alperes és **Sz. S.** később azonban azt adta elő, hogy Sz. csak a szerződés aláírásakor képviselte a II. rendű alperest, a pénzt azonban más időpontban, más helyszínen S. G. vette át a II. rendű alperes ... képviselőjétől, és később ő adta át az I. rendű alperesnek. E pénzáttételről azonban semmilyen dokumentum nem készült. Az okirati tanúk egyezően nyilatkoztak: a kölcsönszerződések aláírására a szerződést készítő ügyvéd irodájában került sor. Az I. rendű alperes és **Sz. S.** ezzel szemben végig azt állították, hogy a szerződéseket az I. rendű alperes budapesti lakásán írták

alá. A felperes szerint önmagában ezen előadások és ellentmondások is hiteltelenítik az alperesi nyilatkozatokat és az elsőfokú bíróság azokra alapozva nem utasíthatta volna el a keresetet. A tényleges pénzmozgást a hivatkozott alperesi nyilatkozatok nem támasztják alá, sőt kifejezetten kétségesse teszik, miként az I. rendű alperes azon állítása is, hogy a kölcsönkapott pénzt H-ban, illetve Sz-ben lobbitevékenységre fordította. A felperes fellebbezése kiegészítéseként előadta: a végrehajtó tehermentesen elárverezte 3.276.000 forint vételáron a ... helyrajzi számú ingatlan 4/10 tulajdoni hányadát, és tájékoztatása szerint a másik ingatlan árverésének a jelzálogjog az akadálya, annak ellenére, hogy a II. rendű alperes bekapcsolódási kérelme elkésettség miatt elutasításra került.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, helyes indokai alapján.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés]. A felülbírálat során a felperes fellebbezésében felhozottakra volt figyelemmel.

Az elsőfokú eljárás során csatolt okiratok alapján az ítéltábla az alábbiakkal egészíti ki az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást:

A 2009. december 1-jén kötött, utóbb jelzálogjoggal és vételi joggal biztosított kölcsönszerződést a II. rendű alperes 2012. május 3. napján felmondta, egyben a vételi jogát is gyakorolta. Az I. rendű alperes a kölcsönszerződés felmondását és a vételi jog gyakorlását mindkét ingatlan esetében tudomásul vette, valamint hozzájárult ahhoz, hogy a II. rendű alperes tulajdonjoga bejegyzésre kerüljön az ingatlan-nyilvántartásba.

A 0221.V.0468/2012. számú végrehajtási eljárásban a felek egyező előadása szerint nem került sor a II. rendű alperes jelzálogjogosultkénti bekapcsolódására.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetért, indokai helyett a releváns indokokat a következők szerint adja meg.

A felperes a Ptk. 203. §-ára alapította a keresetét, melynek megítélése során a PK véleményre is figyelemmel kellett lenni. Olyan esetben mint a perbeli, amikor a végrehajtási eljárás folyamatba léte alatt indít a felperes keresetet, elő kell adni és szükséghez képest bizonyítani is kell, hogy az I. rendű alperessel szembeni követelés a fedezetelvonónak állított ügylet miatt nem térül meg. A kereseti kérelemnek a II. rendű alperes ellen meghatározott vagyontárgyból való kielégítés tényszerűsége kell irányulnia. A felperes ehhez képest mindkét alperessel szemben az I. rendű alperes ellen megindított végrehajtási eljárás útján való kielégítés tényszerűsége iránt terjesztett elő keresetet. A keresetét tartalmilag akként kellett figyelembe venni, hogy a megjelölt két ingatlanból úgy kéri a kielégítés tényszerűsége, mintha az ingatlanokon a II. rendű alperesnek nem lenne jelzálogjoga.

A jelen esetben nem volt megállapítható, hogy a felperes a fedezetelvonónak állított ügylet miatt nem kereshet kielégítést a végrehajtási eljárásban. A peradatokból ugyanis arra lehet következtetni, hogy az I. rendű alperes ingatlanainak jelzálogjoggal való megterhelése nem képezi akadályát, hogy azokból a végrehajtási eljárás során közvetlenül kielégítést keressen.

Tény, hogy a végrehajtási jog már be volt jegyezve az ingatlan-nyilvántartásba a felperes javára, amikor 2012. május 3-án a II. rendű alperes a vételi jogát

(Ptk. 375. §) gyakorolta. A II. rendű alperes egyoldalú nyilatkozatával a végrehajtási joggal terhelt ingatlanokat vásárolta meg. Az ingatlanok lefoglalása a végrehajtási jog bejegyzésével megvalósult, az 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 138. § (6) bekezdése pedig kimondja, hogy a lefoglalt ingatlanra vonatkozólag jogot csak azzal a feltétellel lehet szerezni, hogy az a végrehajtást kérő végrehajtási jogát nem sérti, és a végrehajtás célját nem hiúsítja meg. Az alperesek a kölcsönszerződésüket a vételi jog mellett biztosították jelzálogjoggal. A vételi jog gyakorlásával eldőlt, hogy a II. rendű alperes az ingatlanokon tulajdonjogot kíván szerezni, ezért az ingatlanokból mint zálogtárgyakból a Ptk. 259. § (4) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem kereshet zálogjogosultként is kielégítést. A felperes a vételi jogot alapító szerződést is hatálytalannak minősítette, ez az ügylet azonban nem volt képes az igényének kielégítési alapját elvonni, hiszen csak feljogosította a II. rendű alperest az ingatlanok egyoldalú nyilatkozattal történő megvásárlására. A kielégítési alapot a vételi jog gyakorlása vonhatná el, erre azonban a jelen esetben akkor kerülhetett volna sor, ha a II. rendű alperes a vételi jogot a felperes végrehajtási jogának bejegyzése előtt gyakorolta volna.

Mindezekre tekintettel azt kellett megállapítani, hogy akár fedezetelvonó célzatú volt, akár nem, a 2011. október 19-i jelzálogszerződés, az a gyakorlatban a feltárt tények alapján nem befolyásolta a felperesi követelés I. rendű alperes vagyonából való kielégíthetőségét. A felperes is abból indult ki, hogy a két fedezeti ingatlan lett volna a kielégítési alapja a követelésének. Figyelemmel arra is, hogy a II. rendű alperes nem kapcsolódott be jelzálogjogosultként a végrehajtási eljárásba, a felperes nem adta elő és nem igazolta, hogy az I. rendű alperes ellen általa megindított végrehajtási eljárásban a fedezetelvonó jelzálogszerződés miatt nem kereshet kielégítést.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéltábla észlelte, hogy a felperes a szükségesnél 402.000 forinttal kevesebb kereseti, 1.036.000 forinttal kevesebb fellebbezési illetéket rótt le, a pertárgyérték ugyanis nem a jelzálogjoggal terhelt ingatlanok általa megjelölt értéke, hanem a biztosíték Pp. 24. § (2) bekezdés f) pontja szerint figyelembe veendő értéke, amely az opciós szerződés tartalma alapján 35.000.000 forintban állapítható meg. A Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel ezért a felperest fel kellett hívni - az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (2) bekezdése szerint leletezés terhével - a meg nem fizetett illetékek pótlására.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, így a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesek jogi képvisellel felmerült másodfokú perköltségét megfizetni. Az ítéltábla az alpereseket képviselő ügyvéd munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5), (6) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg, a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység munka- és időigényére figyelemmel mérsékelt összegben.

Budapest, 2015. október 6.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
bíró

A kiadmány hitelével: